

בעזרת השי"ת

גליון ש"ק פר' פינחס

שבת מברכים: מנחם אב
המולד: יום ה' שעה 339 ו-7 חלקים.

ר"ח מנחם אב יהיה
בע"ה ביום ו' ערש"ק.

שבתא טבא

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי
"נקודות הכסף"
שע"י מוסדות
דברי שלום
ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א
בראשות הגה"צ יחזקאל בינג שליט"א
רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.
טלפון: 03-6196739
דוא"ל: 5798972@gmail.com
אתר: dshalom.org

וידבר ידוד אל משה לאמר: פינחס בן אלעזר בן אהרן הפהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי: לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום:

ובמדרש איתא: לכן אמור הנני נותן לו וגו' גדול השלום שנתן שאין העולם מתנהג אלא ע"פ השלום והתורה כלה שלום שנאמר (משלי ג) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום

הנה להבין הענין מהו השלום שקיבל פינחס במתנה מהשי"ת, הנה ידוע מהסה"ק שקדושת הברית נק' קדושת יסוד, והיסוד נק' שלום, וע"כ בעת שהאדם זוכה והוא נזהר בכל עניני הקדושה בעינים במחשבה ודיבור ומעשה אזי הוא בבחי' שלום הוא היסוד, שע"י נעשה שלום בעולם ואין משטין ומקטרג ופגע רע ח"ו.

וזאת לטעם שכל עניני המחלוקת שמביאים עמהם כל מיני מרעין בישין ופגעים רעים כולם נמשכים מהגאווה וענפיה, שהאדם מתגאה שהוא כך וכך ויש לו מעלות כאלו וכאלו וממילא הוא בכעס על פלוני שאמר לו כך וכך שאינו לפי כבודו לגודל מעלותיו, ואלמוני עשה לו כך שזה לגמרי נגד כבודו ורצונו וממילא כועס על כולם ומזה נגרם לו מחלוקת וקנאה ושנאה,

כי כל הגאווה הזאת מקורה מזה שהאדם אינו נקי מפגם הברית, שע"י שפגום הוא מעניני הקדושה, אזי מוחו ושכלו נעשים מעוותים רח"ל שאינו מבין את הענינים לאמיתותם ומזה נעשה בעל גאווה גדול וממילא נמשך המחלוקת וכל ענפיה.

משא"כ כשהאדם שומר את עצמו להתנהג בכל עת בקדושה ובטהרה נטהר מוחו ושכלו ונעשים זכים, ונעשה כאין וכאפס לעיני כל, כי מתברר לו שהוא אפס ואין וכל אדם אצלו חשוב ויקר בעיניו, לטעם שמבין הוא שאין לו מה להחזיק את עצמו יותר בעל מעלה מאחרים, שמכיון שאינו פגום מבין שהכל בכל מכל הוא מאיתו יתברך, ולפלוני נותן מעלה כזו ולאלמוני מעלה אחרת כל אחד ואחד כפי ענינו ותיקונו מה שמסבבים לו מן שמיא לקבל, ומה לו כי יתגאה על חברו, וממילא נעשה שפל ברך לכל ואין לו טענות ומענות עם אף אדם, אלא ההיפך כל מי שמכבדו מתפלא מדוע הוא מכבדני הלא הוא יותר ממני ואם הייתי בנסיונות שלו הייתי פי כמה גרוע ממנו, וממילא הוא בשלום ובאחדות עם כל אדם וכל הבא במחיצתו נעשה שמח ושלם מהשראת הקדושה והשלום והשלווה שיש שם.

וזה מה שזכה פנחס שמסר את עצמו מתוך אהבתו העצומה לה' שלא יכל לסבול איך שיהיה פרצות כאלו בעיני הקדושה, וזאת מחמת קדושתו וזכות לבבו מסר את נפשו בפועל וקנא לה' ע"כ זכה השי"ת נתן לו במתנה את ענין שלמות הקדושה בחי' בריתי שלום שלפי מעלת קדושת ערכו וגדולתו זכה ליקר וגדולה בענין שלימות הקדושה לעלות מעלה מעלה בכרם בית ה' להיות מרכבה לשכינה הק' במדת השלום הוא היסוד צדיק יסוד עולם שעל ידו נעשה שלום למעלה ולמטה.

וזה הדבר נלמד גם אנו שכל אדם כפי שהוא במה שהוא נמצא, ההולך בדרך זו דרך הקדושה למסור את נפשו ולהתגבר על טבעיו המושכים אותו לתאוות והבלי העולם הזה לפגום ח"ו בכל עיני הקדושה ח"ו ומוסר את עצמו לשמור את העינים כדבעי, ואת המחשבות הדיבורים והברית קודש מכל משמר, ותמיד מפקח על עצמו ושומר את עצמו לא לתת ליצר להפילו.

ובפרט בימינו מה שקורא כיום, כמה שהרחובות מלאים בטינופת רח"ל, ועוד עלו למעלה ראש היצר וחילותיו להכשיל בני ישראל בתוך בתי בני ישראל שהבית היהודי היה תמיד סמל וראש לכל דבר שבקדושה, ואתה אוי מה היה לנו איך היצר מערים על אלפי בתי ישראל להפיל חללים חללים דווקא בעיני הקדושה במחשב והאינטרנט וכל מיני דברים נוראים ומזוהמים שרואים שם וכך נכנס לבית היהודי הטהור כל זוהמת הרחוב והגויים רח"ל ומטמא את כל הבית.

ומזה נמשך אח"כ כל מיני צרות ובעיות, ואין אתנו יודע עד מה כ"כ הרבה צרות רבות ומשונות המתחדשים חדשים לבקרים על בני ישראל ל"ע, וע"כ מי חכם וישמור אלה לעמוד על משמר הקדושה יום ולילה חורף וקיץ לא ישבותו להיות נאמן ומסור בכל לב ונפש לאבינו רועינו שבשמים, ובכל לב ובכל נפש ובכל מאודו נמליכו ונייחדו, ועי"כ שהאדם מתנהג בדרך זה זוכה אח"כ להיות בחי' צדיק יסוד והשי"ת נותן לו בריתו שלום, שנעשה זך ומזוכך והכל חפצים בקרבתו.

ובפרט בימי בין המצרים שידוע מהסה"ק שהמלך בביתו קשה להגיע אליו, אולם שהוא בשדה אפשר לפוגשו בנקל ולפעול כל מה שרוצה, כן עתה שהשי"ת אבינו רועינו נמצא בגלות ובצער אזי ע"י שרואה שמעוונות ישראל עדיין לא נבנה בית המקדש והחורבן בעינו עומד אזי יש לו צער גדול, אולם כשבני ישראל מקבלים על עצמם עומ"ש ועול הקדושה ושמורים את עצמם מאוירת הטומאה של הרחוב והעמים הגויים ימ"ש, נעשה עי"כ שמחה גדולה אצל המלך והוא משמח את עצמו בזה שהנה יש לו עדיין בנים נאמנים והזכות של המתנהג כך גדולה במאוד מאוד.

השי"ת יזכינו להיות מעובדי ה' באמת בכל עיני הקדושה ונזכה להיות מהזוכים לנועם ה' ולבקר בהיכלו אכי"ר.

ספ"ק אור לשמים

בני יוסף למשפחותם מנשה ואפרים (כו, כח).

נ"ל כי האדם צריך להוסיף בכל יום בעבודת הבורא ולהתגבר על יצרו, ועיקר בהתלהבות הן בהתורה או בתפלה או בעשית המצות, כי היצר הרע משתוקק תמיד להקיר לבות בני אדם ח"ו, ובא אצל אדם בשני בחינות, דהיינו כשאדם עומד בתפילה או בעשית איזה מצוה בא היצר הרע להוכיח אותו איך שגרוע מאוד ואיך אתה רוצה לקרב להשי"ת עד שכמעט שאדם מיאש עצמו מהסתפח וכו', ובעת הזאת אין לשמוע לו, וצריך האדם לשכוח בעת ההוא מה שעשה מהעונות ויתפלל בשמחה, וזה הבטיח לנו הקב"ה (ישעיה מט, טו), גם אלה תשכחנה, דהיינו העונות, כמו שכתוב (שמות לב, ד) אלה אלהיך, תשכחנה, בעת ההיא שצריך לעבוד השי"ת בשמחה. ובחינה ב', כשאדם צ"ל בהכנעה כנגד מי שגדול ממנו כדי לקבל ממנו דברי תורה ומוסר, דרך היצר הרע להגביה ולהנשא לאדם ומודיע לו כמה מעלות טובות שיש לו, ועי"ז אדם ניצוד ח"ו ברשתו, ובעת הזאת צ"ל בהכנעה גדולה, וצריך להשגיח בעיני השכל שלא יהיה נלכד ח"ו בעצת היצר הרע:

וז"פ בני יוסף למשפחותם, דהיינו שמוסיף והולך בכל יום, צריך להסתכל בשני בחי' הנ"ל, מנשה לשון שכחה כמו שכתוב (בראשית מא, נא) כי נשני אלהים וכו', ובחינה ב' אפרים לשון אפרים, דהיינו הכנעה, כמו שאמר אברהם אבינו ע"ה (בראשית יח, כז) ואנכי עפר ואפר, וצריך האדם לזכור בשני בחינות הנ"ל תמיד להינצל מיצר הרע:

ספ"ק דגל מחנה אפרים

יפקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם.

יש לבאר בזה להבין מה שהזכיר בכאן דוקא אלהי הרוחות לכל בשר מה שלא אמר כן בשום מקום והיה די לומר יפקוד ה' איש על העדה, ויש לומר בזה דהוצרך היה לומר זה כאן דהנה תפלת משה רבינו ע"ה היה כאן שלא תהיה עדת ישראל כצאן

אשר אין להם רועה והיינו שיהיה להם ראש ומנהיג כדי שידבקו בו והוא ינהלם וידריכם בדרך ישרה ושיוכל להעלות נשמותיהן בעת הצורך, והנה ידוע ראשי הדור הם לפי הדור ולפי שורש נשמותיהן כן שולח ה' ברוך הוא היודע שורש נשמות של כל ישראל תמיד בכל דור ודור ראש ומנהיג להם כפי אותו הדור וכפי מה שצריך אותו הדור בכדי שיוכל הראש הצדיק להעלות כל בני דורו לשורשן ולקרבתן לפני ה' ולכך אי אפשר שיתמנה ראש על הדור על ידי אדם כי אם על ידי ה' ברוך הוא שהוא מקור המקורות ונשמה לכל הנשמות ויודע שורש נשמות של כל דור ודור כן הוא שולח ראש ומנהיג להם לפי מה שצריכין, וזה יש לומר שרימו יפקוד ה' שאתה אלהי הרוחות לכל בשר היינו אלהים על כל הרוחות והנשמות של כל בשר ולכך לך נאה לפקוד איש על העדה, גם יפקוד הוא לשון חיבור כמו (כתובות ה'): דם מפקד פקיד והיינו שהתפלל שיחבר ה' הרוחות והנשמות לכל בשר כל אחד לשורשו, איש על העדה היינו על ידו יעלו ויתחדו הרוחות והנשמות של כל בשר לשורשם ולכך אתה ה' צריך לפקוד ולמנות האיש הזה לפי הדור, איש על העדה היינו לא כמו שאמרו ישראל בימי שמואל הנביא (שמואל-א ח', ו') תנה לנו מלך שיהיה המלך בידם רק איש על העדה שהוא יהיה עליון על העדה שכל נשמות ישראל יהיו דבוקים בו והוא יהיה כלל כל נשמות ישראל שבאותו הדור כדי שעל ידו יוכלו לעלות ולדבק בשורשם, והוא שרימו רש"י בצחות לשונו אמר לפניו רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך דעתו של כל אחד ואחד היינו הדעת של כל אחד ואחד שהוא לפי שורש נשמתו ואינם דומין זה לזה לכך מנה עליהם מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו היינו כנ"ל שיהיה המנהיג כלל דעת של כל ישראל ויהיו הכל כלולים בו כל אחד לפי דעתו, אשר יצא לפנייהם היינו בתחלה יצא הוא מן הכוחות הרע ואשר יבא לפנייהם היינו קודם להם יקשט עצמו לצאת מן הקליפה ולבא אל הקדושה ואחר כך אשר יוציאם מן הקליפה ואשר יביאם אל הקדושה והבן:

ספ"ק מאור ושמ"ש

עוד בפסוקים הנ"ל וידבר ה' אל משה לאמר פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו' תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על בני ישראל.

והקשה המדרש וכי קרבן הקריב שנאמר בו כפרה אלא ללמדך שכל השופך דמן של רשעים כאלו הקריב קרבן. ואענה גם אנכי חלקי על קושיית המדרש דהנה אנשי כנסת הגדולה סדרו לנו קריאת הפרשיות של כל השנה וקבעו לקרוא פרשת פנחס בין המצרים, וליתן טעם לשבח על זה נקדים הגמרא דברכות אמר רבי יוסי פעם אחת הייתי מהלך בדרך ונכנסתי לחורבה אחת מחורבות ירושלים להתפלל בא אליהו זכור לטוב והמתין לי וגו' ואמר לי בני מה קול שמעת בחורבה זו ואמרתי לו שמעתי בת קול שמנהמת כיונה ואומרת אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי וגליתים לבין אומות העולם ואמר לי חייך לא שעה זו בלבד וגו' הקב"ה מנענע ראשו ואומר אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך וגו'. והנה שמעתי מפי רבינו הקדוש מו"ה מנחם מענדיל זצוק"ל מרימאנוב שאמר מצינו

שהקב"ה מקיים כל התורה כמו שאמרו ז"ל מנין שהקב"ה מניח תפילין ובמקומות אחרים איתא שהוא רופא חולים וקובר מתים ומרחם על האביונים מנין שהקב"ה עושה תשובה, אמר הוא ז"ל מצינו שאמרו בגמרא ארבעה דברים הקב"ה מתחרט עליהם בכל יום ואחד מהם הוא על שברא היצה"ר שנאמר אשר הרעותי עד כאן דבריו. ומי המביא את הקב"ה כביכול לידי חרטה הן המה אישים הישראלים אשר הם חרדים לעבודתו ית"ש הגם שקשה עליהם עול השיעבוד וכל ימיהם הן בחיי צער ודוחק וגם בעת ההוא שבין המצרים שהוא זמן תגבורת הדינים ועושים מסך ומבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים ואין נוח לעבודת הבורא כל כך ככל השנה ובזמן הזה התגברו על ישראל וקטרגו עד שהביא כביכול את הקב"ה לידי מדה להחריב את ביתו, ועד עתה בזמן הזה מתגברין ומקטרגין על ישראל ואף על פי כן הן מתגברין על היצר הרע ועוסקים בתורה ובמצות בכל נפשם, מזה מקבל הקב"ה שעשועין גדולים ומתחרט על שהחריב את ביתו והגלה את בניו לבין האומות ואומר אשרי למלך שמקלסין אותו בביתו כך וכו' וכפירוש רש"י ז"ל שם, מתחרט על שהגלה את ישראל וחפץ לקבץ נפוצות עמו ולבנות את ביתו:

זהו פירוש הגמרא ר' יוסי נכנס לחורבה אחת מחורבות ירושלים להתפלל ובחורבה זו היה שליטת החיצונים וגם ר' יוסי בודאי נעצב על חורבנה ואין השכינה שורה מתוך עצבות ואף על פי כן התגבר לעבודת הבורא ולהתפלל בשמחה ובזה עשה יחוד גדול וכביכול הביא את הקב"ה לידי חרטה. וזה הוא הבת קול ששמע שמנהמת כיונה ואומרת אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי וגו'. והנה אם לא היה נתבטל התמיד לא היה נחרב בית המקדש וכשנתבטל התמיד מיד הובקע העיר, כדאיתא בגמרא בי"ז בתמוז בטל התמיד ונבקע העיר. והנה כל כונות הקרבנות הן שעל ידם היו עליות העולמות למלאות פגימת הירח שנתמעט, ואצל קרבן ראש חודש מצינו בפירוש בגמרא שדרשו על פסוק ושעיר עזים אחד לחטאת לה' הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח, שמלכות שמים נתמעט משלמה עד צדקיהו ואצלו נאמר ואת עיני צדקיהו עור. ועתה בעונותינו הרבים שבוטל התמיד ואין לנו לא מזבח ולא קרבן ואין שיור רק התורה הזאת הבטיח לנו הקב"ה כשנעסוק בפרשת הקרבנות מעלה עלינו כאילו הקרבנות על דרך ונשלמה פרים שפתינו, וגם תפלה תקנו במקום התמידין על כן כמו שהיו בתמידין ישראל במעמדן כמו כן עתה שהתפלה היא במקום התמיד צריך האדם להתפלל עם הציבור, וכשם שהקרבנות נקרבו ברעותא דנפשא ולבא כן צריך התפלה להיות מתוך עומק הלב בהתלהבות ובתשוקה, וביותר בזמן הזה בין המצרים צריך האדם להתגבר כארי לתורה ולתפלה כי כשהאדם מתעורר עצמו בעת הזאת בתורה ותפלה הוא פועל התקרבות הגאולה יותר מכל השנה כמו שאמרנו לעיל, על ידי שהאדם מתגבר בעת הזאת בעבודתו הוא מביא את הקב"ה כביכול לידי חרטה. לכן קבעו לנו חז"ל לקרות פרשת פנחס בין המצרים כדי שנקרא פרשיות כל הקרבנות לעורר למעלה ענין הקרבנות שכולם כונתם להביא את הקב"ה כביכול לידי חרטה כמאמר חז"ל הביאו עלי כפרה. גם כל העולמות היו נוטלין חלק מכל קרבן וגם הסטרא אחרא נטלה חלקה וביום הכפורים היו שולחין שעיר לחלקם, ובחג הסוכות היו ישראל

מקריבין שבעים פרים בשביל השבעים שרים כדי שיהיה להם קיום בעולם, על כן אנו קוראין עתה פרשת הקרבנות על כונה זו גם כן להראות לשרי האומות מה שגרמו על ידי קטרוגם אשר גם לעצמם גרמו רעה כי כשהיה בית המקדש קיים היו מקריבין עבורם קרבנות להמשיך עליהם גם כן שפע להראות להם שלא יקטרו עוד יותר, ובפרט שאנו קוראים אותה בשבת קודש שאין להם כח כל כך לקטרג. על כן אנו פועלים על ידי קריאתנו פרשה זו בין המצרים שאנו מביאים את הקב"ה כביכול לידי חרטה וגם השרי אומות אין מקטרגים כל כך, ועל ידי זה בכל שנה בעת הזאת נבנית מעט קומת השכינה עד שיעזור השי"ת שנקרא פרשה זו בעת הזאת בכל כונת נפשינו בלתי לה' לבדו על כונה הנ"ל בודאי יצמח מזה גאולה שלימה. ואיתא בזוהר הקדוש עיקר הקרבן היה הדם שנתלבן ונעשה רחמים, לכן אם האדם עובד את השי"ת במסירות נפש וממעט את דמו על ידי העבודה נתלבן הדם ומתכפר כמו קרבן:

ומזה נבא לביאור דהנה על ידי מעשה זמרי נתגברו הסטרא אחרא וקטרוגו על ישראל עד שהיה דבר בעם ופנחס מסר נפשו לנקום נקמת ה' מזמרי מסתמא נתמעט דמו וכיפר על העם כמו קרבנות, ובמסירות נפשו עשה יחוד גדול והביא את הקב"ה כביכול לידי חרטה והשיב מחמתו שלא לכעוס עוד על ישראל רק להשפיע להם חסדים. וזה פירוש הפסוק פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתני, השיב הוא לשון תשובה ורצה לומר שהביא את הקב"ה על ידי מסירות נפשו לידי תשובה ושלא יבער עוד חמתו בהם רק ישפיע להם חיים וכל טוב. ואמר הכתוב אחר כך ויכפר על בני ישראל, רצה לומר שנתמעט דמו בעובדא זו ונתלבן הדם וכיפר על בני ישראל כמו קרבן ממש והבין:

בני גד למשפחותם לצפון משפחת הצפוני לחגי משפחת החגי לשוני משפחת השוני.
 והנה נדייק בשמאי כדמצינו בספר אור החיים הקדוש שדורש גם כן בסדרא הזוה השמות. והנה התורה הקדושה היא נצחית ומלמד אותנו במדת הצדקה היאך לנהוג את עצמו כי ג"ד מרומז על הצדקה שהוא ר"ת ג'ומל ד'לים. והנה הראשון הוא במדת הצדקה שצריך ליתן להעני בצנעה ובסתר שלא יבוש כידוע מגמרא דחגיגה דר' ינאי חזי להאי גברא דיהיב זוזי לעני בפרהסיא וכו' אמר לו מוטב דלא יהיבת ליה וכו'. ועוד שנית הוא במדת הצדקה שצריך ליתן להעני בשמחה גדולה כדכתיב ואל ירע לבבך וגו'. והנה שמעתי מבוצינא קדישא הרב הקדוש מו"ה מנחם מענדיל זלה"ה מפריסטיג שאמר שראה בספר קדמון שעל כן לא מברכים ברכה על הצדקה כמו על שאר המצות מפני שצריך ליתן בשמחה והמון עם רובא דרובא אינם נותנים בשמחה על כן אין מברכין על הצדקה עד כאן דבריו. עוד צריך במדת הצדקה ליתן ולחזור וליתן כדכתיב נתן נתן לו ודרשו חז"ל אפילו מאה פעמים. ונחזור לבארה הוא הביאור הפסוק הנ"ל שהתחלנו בו בני גד למשפחותם, דהיינו שהפסוק מרמז לנו על מדת הצדקה דהיינו ג"ד ר"ת גמול דלים כנ"ל, לצפון משפחת הצפוני דהיינו לשון בצנעה לשון צפון וטמון ומכוסה דהיינו שיתן בצנעה להעני. לחגי משפחת החגי דהיינו לשון שמחה וחדוה לשון חג ומועד דהוא עת שמחה כן

יתן בשמחה. לשוני משפחת השוני דהיינו רצה לומר שוני הוא לשון שנים דהיינו לחזור הדבר כמה פעמים דהיינו ליתן ולחזור וליתן וזה לשוני משפחת השוני:

וזה ביאור הכתוב לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו פירוש לאיש רב פעלים וצדיק גדול, תרבה נחלתו שתתן לו נחלה רבה שבה ניצוצות רבות ויקרות, ואין הכונה על אורך ורוחב השדה וכרם רק על ריבוי הניצוצות שהם נחלתו באמת ולו יאתה להעלותם. ולמעט תמעט נחלתו, פירוש לאדם שאינו גדול הערך כל כך להעלות הניצוצות הקדושות תתן לו נחלה שיש בה ניצוצות מועטים. וזה גם כן רמזו חז"ל במה שאמרו בית כור רע נישום כנגד בית סאה טוב, שרמזו גם כן שלהצדיק הגדול מחבירו נותנים לו בית סאה שהוא טובה ויש בה ניצוצות קדושות וגבוהות כמובן. ולזה היה הגורל מפני שלא היה ביכולת לידע שיעור כוחו של כל אחד מישראל להעלות הניצוצין הקדושים, לכן היה הגורל מודיע זאת וצווח שהוא עלה לפלוני במקום פלוני. והנה בנות צלפחד להיותם נקבות היה משה רבינו מסתפק בהם אם יהיה יכולת בידם להעלות הניצוצין מה שהיה ראוי לחלק אביהם, והם מפאת מדת דרך ארץ לא רצו לדבר בפרהסיא שהיכולת בידם מפאת צדקתם להעלותם הניצוצות הנ"ל, כי באמת צדקניות היו וחכמניות כמו שאמרו חז"ל רק סבבו הדברים ואמרו אבינו מת במדבר והוא לא היה וגו' כי בחטאו מת, באותם הדיבורים שדיברו לפני משה רבינו ע"ה קשרו נשמת אביהם לשרשה במה שאמרו שלא חטא חטא אחר רק אותו חטא שמת בו וכבר נתכפר במיתתו ונסתלק הפגם שפגם, והעלו נשמתו לשרשה על ידי הדיבורים האלו והראו בזה שכחן יפה לקשר נשמת אביהם לשרשה, וכמו כן יוכלו להעלות הניצוצים מחלקו. ולכן אמרו למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו, פירוש שכבר נשמתו עלתה לשרשו למה יהיה נחסר לו הניצוצין שהיו משורש נשמתו וצריכין להתעלות על ידו ורמזו בזה שהם תחתיו ובמקומו להעלות אותן הניצוצות. ולכן ויקרב משה את משפטן לפני ה', וכתוב משפטן בנו"ן רבתי רומז לנו"ן שערי בינה, שקישר משה רבינו ע"ה בעולם המחשבה להשיג שם ולידע אם כדבריהם כן הוא שנתקשרה נשמת אביהם לשרשה ולכן אמר לו השי"ת כן בנות צלפחד דוברות וגו' כנ"ל: